

Kl. 16.45

Vi har lige modtaget et brev fra Valentina, hvor hun fortæller om sine trængsler, bl.a. at hun ikke har kunnet få opholdstilladelse i Rusland, fordi hun har været gift og boet i Danmark. Som jeg forstår det, er det faktisk sådan, at i og med at hun ikke når at blive skilt, inden hun tager ud af landet, er hun i den situation i Rusland, at så kan hun ikke få permanent opholdstilladelse. Uden permanent opholdstilladelse kan hun ikke få arbejdstilladelse, og uden arbejdstilladelse kan hun ikke forsørge sit barn. Hun klarer sig så på bedste beskub og overlever kun, fordi der er danske venner, der hjælper hende.

Det er Valentina og alle hendes ligestillede, Det Radikale Venstre og SF ønsker at hjælpe med dette beslutningsforslag. Vi ønsker ganske enkelt at sikre, at voldsramte udenlandske kvinder uden permanent opholdstilladelse under alle omstændigheder har ret til at blive i Danmark.

Valentina blev udvist, selv om hun kunne dokumentere volden, selv om de forhold, hun vendte tilbage til, var yderst usikre, selv om der var børn involveret. I bemærkningerne til § 26 står der ellers, at det netop er sådanne forhold, man skal tage hensyn til, inden man udviser en udlænding.

Vi ønsker at hjælpe nogle af de mennesker i det her land, som er allerallerrigest stillet, nemlig kvinder, som af frygt for en udvisning forsøger at overleve i et voldeligt ægteskab.

Ministeren fortalte meget åbenhjertigt om, at der er blevet lavet en pjece, som nøjagtigt fortæller kvinderne, hvad deres rettigheder er. Og hvis kvinderne er kloge, er de også klar over, at i det øjeblik, de melder en mand for vold og han bliver dømt for vold, mister de deres opholdstilladelse. For hvis han først kommer i fængsel, bor de ikke længere sammen, og så bliver kvinden udvist.

Med andre ord: Det værste, der kan ske for en kvinde, er rent faktisk, at hendes mand bliver dømt for den vold, han har begået mod hende. Det synes jeg er en slem fælde at sidde i, at man altså ikke kan få dømt sin egen mand, fordi man er bange for at blive udvist.

Samtidig med det her forslag har vi behandlet et andet forslag, som også har indflydelse på det her område, bl.a. 10-års-reglen, som jeg forstår at regeringen sandsynligvis støtter. Der er også et krav i vores andet forslag om, at manden skal være forpligtet til at forsørge kvinden her i

landet, indtil hun har fået permanent opholdstilladelse.

Det er altså en gratis omgang for regeringen at gå ind og hjælpe de her kvinder, for vi siger, at forudsætningen for familiesammenføring er, at den herboende skal forsørge ægtefællen, indtil vedkommende har fået permanent opholdstilladelse. Det koster os med andre ord ikke noget at hjælpe disse kvinder. Der er også en række andre elementer i vores tidligere forslag, som kan hjælpe de her kvinder.

Det er vores opfattelse, at Danmark er mere end på kant med den internationale kvindekonvention, den, der hedder CEDAW-konventionen, The Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women. Det blev bl.a. påpeget i 1993 af Udvalget vedrørende udenlandske kvinders integration og retsstilling i Danmark, det udvalg, der dengang blev kaldet Kvindeudvalget. Det er før min tid, så jeg kan ikke huske dets beretning, men jeg har læst om det.

Kvindeudvalget anbefalede, at Danmark skulle ændre udlændingeloven sådan, at udenlandske kvinder udsat for vold blev beskyttet bedre, og derfor blev udlændingelovens § 26 ændret i 1996, uden V's og K's medvirken, det erkender jeg. Og jeg synes, at det ville være utrolig godt for regeringspartierne at læse ordførertalerne fra dengang igennem. For hvis man læser dem, er det klart for enhver, at V og K kunne egentlig ikke gå ind og støtte de her kvinder, for allerede på det tidspunkt sagde man nærmest: Det her er da disse kvinders egen sag og de stakels mænd, det her kunne gå ud over.

Med den fortolkning, som er lagt ned over § 26, må vi sige, at den har ikke haft den virkning, som et flertal af Folketingets partier i 1996 ønskede. Derfor er der behov for f.eks. en uddybning af bemærkningerne eller en helt anden udformning af paragraffen i udlændingeloven.

Så havde jeg egentlig håbet på, at jeg nu kunne sige, at det overlader jeg trygt til Integrationsministeriet. Jeg var sådan set, da jeg kom her i dag, fuldstændig sikker på, at regeringen ville støtte det her, for det var da et af de steder, hvor man kunne vise sit humanistiske ansigt: at hjælpe de mest sølle i det her samfund. Og oven i købet er vi kommet med forslag til, hvordan man gør det gratis. Men det var altså ikke nok.

Kl. 16.50

Ministeren er tilfreds med, at én ud af tre får lov til at blive – én ud af tre. Der er med andre